

คำยืมภาษาลາຍໃນภาษาไทยมาตราชຸນ

ແລະภาษาໄກຍດິນໃຕ້

ລັດຕາ ໂຊດຮັງສີຍາກຸລ*

ກາຣ

ຍືນຄໍາພາຫາຕ່າງປະເທດເຂົ້າ
ມາໃຊ້ໃນພາຫາເປົ່າ
ວິວດນາກາຮອຢ່າງໜຶ່ງຂອງ
ພາຫາ ທີ່ຢູ່ຍາກທີ່ຈະຫຼັກເລີ່ມໄດ້ ເພົ່າແຕ່ລະ
ຫຼັກສົມພັນທີ່ມີກາຣຕິດຕໍ່ອສົມພັນຮັບກັນແລກັນ ໃນດ້ານ
ຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນວ່າ ທາງດ້ານກຸມືສຳສົດ ປະວັດທີສຳສົດ
ວັດນອຽມ ກາຣຄ້າຂ່າຍແລກອື່ນໆ ເມື່ອມີກາຣຕິດຕໍ່ອ
ສົມພັນຮັບກັນມາກ ກົຍ່ອມຈະມີກາຣຍົບຍືນຄໍາມາໃຫ້ໃນ
ພາຫາທີ່ເຮັດວຽກວ່າ “ຄໍາຍືນ” (Loan Words) ເຈົ້າອົງ
ພາຫາຈະນຳເອົາຄໍາຍືນມາປັບປຸງຫຼືອັດແປລງຮະບບ
ເລີຍງ ຮະບບຄໍາ ເພື່ອໃຫ້ເຂັ້ມງວດພາຫາຂອງຕຸນ ເນື່ອນຳ
ມາໃຊ້ເປັນເວລານາເຂົ້າ ກົດທຳໃຫ້ໄມ້ຮູ້ສັກວ່າເປັນຄໍາຍືນ

ໃນພາຫາໄກຍົມມີຄໍາອຸ່ນຈຳນວນນັກທີ່ເປັນ
ຄໍາຍືນມາຕັ້ງແຕ່ດັ່ງເດີມດ້ວຍອີທີພລທາງສາສາ
ປະວັດທີສຳສົດ ກຸມືສຳສົດ ວັດນອຽມ ເປັນຕົ້ນ ຄໍາ
ຍືນແລ້ວນີ້ແບບຈະສັງເກດໄມໄດ້ວ່າ ເປັນຄໍາຍືນມາ
ຈາກພາຫາຕ່າງປະເທດ ທັງນີ້ເນື່ອງຈາກເຮົາຍືນພາຫາ
ຕ່າງປະເທດມາເປັນເວລາຫັນແລ້ວນັ້ນອອງ ນາກ
ປັບປຸງບັນນີ້ ເຮົາຍົບຍກຂໍ້ຄວາມໃນພາຫາມາ
ພິຈາລະນາດູ ຈະເຫັນວ່າ ມີຄໍາພາຫາຕ່າງປະເທດເຂົ້າ
ມາປະປັນໃນພາຫາໄກຍົມມາຍ ໄນວ່າຈະເປັນຄໍາ
ພາຫາບາລີ ສັນສົກດູ ເຂມຣ ອັກຖູ່ຈິນ ແລກ່ນໆ ຖ້າ
ສໍາໜັບຄໍາຍືນພາຫາລາຍຸກີ່ເປັນພາຫານີ້ທີ່ເຫັນມາ

*ອາຈານຍືນໄປແກຣມວິຊາພາຫາໄກຍົມ ດະນະມຸນຸ່ຍສຳສົດ ແລະ ສັງຄົມສຳສົດ ສຕາບັນຈາກວັງສົງລາ

ประปันในภาษาไทย ทั้งที่เป็นภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นได้ ทั้งนี้ก็ เพราะไทยกับมาเลเซียได้มีการติดต่อสัมพันธ์กันทางด้านภูมิศาสตร์ และประวัติศาสตร์ กล่าวคือ ทางด้านภูมิศาสตร์นั้น ประเทศไทยมีอาณาเขตติดตอกับประเทศไทย เนื่องจากทางด้านประวัติศาสตร์ จะเห็นได้ว่าตั้งแต่สมัยสุโขทัย พ่อขุนรามคำแหงมหาราชได้ขยายอาณาเขตไปถึงแหลมมลายู ไทยและมลายูผลัดกันครอบครองดินแดนทางตอนเหนือของแหลมมลายูหรือภาคใต้ตอนล่างของไทย จึงเป็นเหตุให้ประชาชนทั้งสองชาติมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกันทางเชื้อชาติตลอดจนขนาดธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม ปัจจุบันนี้สังจังหวัดภาคใต้ คือ สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส มีคนไทยพุทธและคนไทยมุสลิม (เชื้อสายมาเลย์) อาศัยอยู่จำนวนพอ ๆ กัน นอกจากสังจังหวัดภาคใต้แล้วคนไทยเชื้อสายมาเลย์ ยังอาศัยอยู่ในจังหวัดสงขลา พัทลุง ตั้งนครศรีธรรมราช กระเบี้ย พังงา อีกจำนวนหนึ่ง สำหรับในประเทศมาเลเซีย ก็มีชาวไทยพุทธอาศัยอยู่ในรัฐไทรบุรี (เคดาห์) ปะลิส เปร็ค ปัจจัยดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นเหตุให้ภาษาหลายเข้ามาประปันในภาษาไทย

การศึกษาเรื่องคำยืมภาษาหลายในภาษาไทย มาตรฐานและภาษาไทยถิ่นได้ เรากำ深เป็นจะต้องศึกษาถึงประวัติการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างชนชาติไทยกับมลายู ลักษณะที่แตกต่างของทั้งสองภาษา วิธีการนำคำภาษา มลายูเข้ามาใช้ในภาษาไทยตลอดถึงอิทธิพลของภาษา มลายูที่มีต่อภาษาไทย บทความเรื่องนี้จึงขอกล่าวถึง หัวข้อดังกล่าวข้างต้น

ประวัติการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างชนชาติไทยกับมลายู

ไทยมีความสัมพันธ์กับมลายูมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย ในสมัยพ่อขุนรามคำแหงได้ขยายอาณาเขตออกไปจนถึงแหลมมลายู ต่อมานั้นสมัยกรุงศรีอยุธยา ในรัชสมัยของพระบรมไตรโลกนาถ ชาวมลายูที่เมืองมะละกาเข้ามายังเมืองไทยจึงยกทัพไปปราบ แต่ไม่สำเร็จ ครั้นถึงสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 2 พระองค์ได้โปรดให้เจ้าเมือง

นครศรีธรรมราช ยกทัพไทยตีเมืองมะละกาลับคืนมา

ส่วนหัวเมืองมลายูอื่น ๆ ได้แก่ ปัตตานี ไทรบุรี กลันตัน และตรังกานู ได้ตกลงเป็นเมืองขึ้นของกรุงศรีอยุธยาตลอดมา แต่ก็มีบางครั้ง ปัตตานีตั้งตนเป็นอิสระไม่เข้ากับไทย เช่น ในรัชสมัยพระเจ้าประสาททอง พระองค์จึงส่งกองทัพไปปราบในปี พ.ศ. 2175 และ พ.ศ. 2177 ต่อมานั้นในรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช พระองค์ได้ทรงยกเมืองปัตตานีให้อยู่กับตัว เพื่อสร้างป้อมปราการ เพราะต้องการได้อยู่กับตัวไว้เป็นพันธมิตร เป็นคันว่า หัวเมืองเหล่านี้ได้ตกลงเป็นเมืองขึ้นของไทยจนกระทั่งกรุงศรีอยุธยาเสียกรุงครั้งที่ 2 แก่พม่าเมื่อ พ.ศ. 2310

สมัยสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี พระองค์ไม่มีเวลาพอยู่ที่จะไปปราบหัวเมืองมลายู หัวเมืองเหล่านี้จึงเป็นอิสระเพียงจะมาเข้ากับไทยอิกในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก รัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2334 ปัตตานียกทัพไปตีสงขลา แต่ถูกทัพเมืองสงขลาร่วมกับทัพนครศรีธรรมราชตีร้าบควบเหตุการณ์ทางปัตตานีเรียบร้อย แต่ทางด้านไทรบุรีมีปัญหาคือในปี พ.ศ. 2355 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเดชศรีสัชนาลัย เจ้าพระยาไทรบุรี (ปะแวง) คบคิดกับพม่ามาตั้งแต่รัชกาลที่ 2 โปรดให้พระยาครຍทัพไปปราบเจ้าพระยาไทรบุรีให้ไปพิงอังกฤษ

ต่อมา ปี พ.ศ. 2374 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ปะแวง สนับสนุนให้ตนกู้เดน หลานชายก่อการกบฏยึดเมืองไทรบุรีได้ เจ้าพระยาคร (น้อย) ไปปราบกบฎได้โดยได้รับความช่วยเหลือจากอังกฤษ

ครั้นถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ไทยกับอังกฤษมีปัญหาขัดแย้งกันเกี่ยวกับ

ประเทศาชของไทยในแหลมมลายู อังกฤษได้คุกคาม เมืองต่างๆ หนักขึ้น จนกระทั่งในปี พ.ศ.2452 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ไทยต้องยอมยกเมืองกลันตัน ตั้งรัฐ “ไทรบุรี” และปลิส กับ เกาะที่อยู่ในเขตเมืองเหล่านี้ให้กับอังกฤษ

มาเลเซียตัดเป็นอาณา尼คมของอังกฤษได้รับเอกสาราเมื่อ 31 สิงหาคม พ.ศ.2500 (ค.ศ.1957) ต่อมาในปี พ.ศ.2506 มาเลเซียได้รวมสิงคโปร์ ซาบานา และชาราวัก ตั้งเป็น สนพันธ์มลายา ครั้นถึงปี พ.ศ.2508 ได้ตั้งเป็น สนพันธ์รัฐมาเลเซีย โดยที่สิงคโปร์แยกไปเป็นอีกประเทศหนึ่ง สนพันธ์รัฐมาเลเซียมี 13 รัฐ ได้แก่ ยะໂຍร์ เคดาห์ (ไทรบุรี) กลันตัน มะละกา เนการีชุมปีลัน ปะหัง ปีนัง เปอร์ลิส (ปะลิส) ชะลังอร์ ตั้งรากนู ซาบานา และชาราวัก แต่ละรัฐมีประมุขของรัฐ โดยมีรัฐบาลกลาง ตั้งอยู่ที่กัวลาลัมเปอร์ เมืองหลวงของสนพันธ์รัฐ

ประเทศาสนพันธ์รัฐมาเลเซียใช้ภาษา มลายู ซึ่งเรียกว่า “ภาษามาเลเซีย” เป็นภาษาราชการ ดังที่ รัตติยา

สาและ¹ กล่าวว่า “ปัจจุบันนี้ภาษา มลายู (Bahasa Melayu) เป็นภาษาประจำชาติหรือภาษาแห่งชาติ (The National Language) ของประเทศไทย เอเชีย อินโดเนเซีย บรูไน และสิงคโปร์ ซึ่งมีชื่อเรียกต่างกันออกໄไป คือ ภาษา มาเลเซีย (Bahasa Malaysia) ภาษา อินโดนีเซีย ภาษา มลายู บรูไน และภาษา มลายู สิงคโปร์” ในบทความนี้ จะขอใช้คำว่า “ภาษา มลายู” แทนคำว่า “ภาษา มาเลเซีย” เพราะคนไทยมักจะคุ้นเคยและนิยมใช้คำว่า “ภาษา มลายู”มากกว่า คำว่า “ภาษา มาเลเซีย”

ปัจจุบัน สนพันธ์รัฐมาเลเซียยังมีการติดต่อสัมพันธ์ทางด้านการค้ากับไทย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้เคยเสด็จไปเยือน สนพันธ์รัฐมาเลเซีย ในขณะเดียวกัน สมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมาเลเซีย ก็ได้เสด็จมาเยือนประเทศไทย เช่นกัน การติดต่อสัมพันธ์ด้วยตัวเองทั้ง 2 ประเทศา มาตั้งแต่ครั้งโบราณมาจนถึงปัจจุบัน เป็นสาเหตุที่ทำให้ภาษา มลายูเข้ามาปะปนในภาษาไทย ก่อนที่เราจะศึกษาถึงวิธีการรับภาษา มลายูเข้ามาปะปนในภาษาไทย เราจะต้องทราบถึงลักษณะที่แตกต่างของภาษา มลายู กับภาษาไทยเสียก่อน

ลักษณะที่แตกต่างของภาษา มลายู กับภาษาไทย

คำภาษา ส่วนมากจะมีตั้งแต่ 2 พยางค์ หรือ 3 พยางค์ขึ้นไป เนื่องจากภาษา มลายู มีลักษณะเป็นภาษาติดต่อคำ จึงมีความแตกต่างจากภาษาไทยมาก ลักษณะที่แตกต่างจากคำไทย มีดังต่อไปนี้

1. ภาษา มลายูสร้างคำโดยการใช้หน่วยคำเติม (Affix) โดยมีการเติมหน่วยคำหน้า (Prefix) และการเติมหน่วยคำหลัง (Suffix) ซึ่งจะทำให้เกิดคำใหม่ที่มีความหมายเปลี่ยนไป และอาจจะทำให้หน้าที่ของคำเปลี่ยนไปด้วย ดังต่อไปนี้

1.1 การเติมหน่วยคำหน้า (Prefix) เป็นการเติมหน่วยคำเข้าข้างหน้าคำ เช่น เติม ber- pen- di- per- เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

คำว่า

jalan	(ถนน)	ber + jalan	= berjalan	(เดิน)
churi	(ญี่มาย)	pen + churi	= penchuri	(ผู้ญี่มาย, ใจ)
makan	(กิน)	di + makan	= dimakan	(ถูกกิน)
gali	(ขุด)	per + gali	= pergali	(เครื่องขุด)

1.2 การเติมหน่วยคำหลัง (Suffix) เป็นการเติมหน่วยคำเข้าข้างหลังคำ เช่น เติม -an -kan ตัวอย่าง เช่น

คำว่า

jalan	(ถนน)	jalan + an	= jalanan	(ทางไกล)
manis	(หวาน)	manis + an	= manisan	(ลูกกวาด)
tertawa	(หัวเราะ)	tertawa + kan	= tertawakan	(หัวเราะเยาะ)
lalai	(สะเพร่า)	lalai + kan	= lalaikan	(ความสะเพร่า)
คำบางคำใช้เติมทั้งหน่วยคำหน้าและหลังได้ เช่น คำที่เติมหน่วยคำหน้า pe- และเติมหน่วยคำหลัง -an ดังตัวอย่าง เช่น				

คำว่า

mula (เริ่มต้น) pe + mula + an = pemulaan (การเริ่มต้น)

คำว่า

rasa (รู้สึก) pe + rasa + an = perasaan (ความรู้สึก)

คำบางคำ ใช้เติมหน่วยคำเติมหน้าช้อนได้ ตัวอย่าง เช่น

คำว่า raja (พระราชา) เมื่อเติมหน่วยคำหน้า ke- และเติมหน่วยคำหลัง -an จะได้ดังนี้

ke + raja + an = kerajaan (เป็นของพระราชา)

เมื่อนำ per- มาเติมคำว่า kerajaan = perkerajaan เช่น perkerajaan semdisi (การปกครองตนเอง)

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นวิธีการสร้างคำที่แตกต่างของภาษาตามภูมิภาค ที่ส่วนใหญ่สร้างคำที่เหมือนกับภาษาไทย ก็คือ การสร้างคำปะสม และคำซ้ำ ดังจะยกตัวอย่าง ดังนี้

ตัวอย่าง การสร้างคำปะสม เช่น

ayer (น้ำ) + tawar (จีด) = ayer tawar (น้ำจีด)
(อาเร่ย์ เทวาร์)

jam (นาฬิกา) + tangan (ข้อมือ) = jam tangan (นาฬิกาข้อมือ)
(ยาม ตางัน)

chermin (กรอบ) + mata (นัยน์ตา) = chermin mata = แหวนตา
(เชร์มิน มาตา)

ตัวอย่าง การสร้างคำชี้ เช่น

kanak (เด็ก)   kanak - kanak = เด็ก ๆ

orang (คน)   orang - orang = คนมาก

katak (ทีบ) sorong (ดึง) katak sorong - sorong = ลิ้นซัก

ในภาษาอามาузีการนำคำชี้มาเขียนคู่กันจะแทรกเครื่องหมายยัติวังค์ (-) ไว้ กลางระหว่างคำชี้ทั้ง 2 คำ ซึ่งเป็นการเขียนคำชี้ที่แตกต่างจากไทย

2. ภาษาอามาузีมีลักษณะน่าใช้ในภาษาและเรียงไว้ระหว่างคำบอก จำนวนนับกับคำนาม ซึ่งแตกต่างจากของไทย เช่น

orang	(โอรัง)	ใช้กับ “คน”	เช่น
-------	---------	-------------	------

tiga	orang	murid .
------	-------	---------

ตีว่า	โอรัง	มูริด
-------	-------	-------

3	คน	นักเรียน
---	----	----------

ekor	(เอโกร์)	ใช้กับ “สัตว์”	เช่น
------	----------	----------------	------

dua	ekor	kuda .
-----	------	--------

ดูว่า	เอโกร์	กูด้า
-------	--------	-------

2	ตัว	ม้า
---	-----	-----

buah	(บุวะ)	ใช้กับของใหม่ ๆ เช่น เรือน นา เรือ บ้านเมือง ภูเขา สมุด หนังสือ โดย เก้าอี้ เตียง ผลไม้บ้างชนิด
------	--------	--

biji	(บิมิ)	ใช้กับของเล็ก ๆ เช่น ไข่ ผลไม้ แก้วน้ำ ถ้วย ชาม
------	--------	---

batang	(บาตัง)	ใช้กับสิ่งของที่เป็นลำ เป็นแท่ง เช่น ลำต้นของต้นไม้ ดินสอ
--------	---------	--

ฯลฯ

3. ภาษาอามาузีเสียงอู้ในระดับกลางและต่ำ ดังจะเห็นได้จากการที่ ชาวไทยมุสลิมในสี่จังหวัดภาคใต้ จะพูดเสียงสูงในภาษาไทยคลادเคลื่อน เช่น

เข้าใส่เสื้อสีขาว > เค้าไซเชือซีคาว

ฉันอ่านหนังสือ > ชันอาณันธ์ชือ

ด้วยเหตุนี้ ในการยืมคำภาษาอามาузี จึงมีอยู่หลายคำที่ไทยรับคำที่เป็นเสียง
กลาง ๆ มาเปลี่ยนเป็นเสียงสูง เนื่องจากคนไทยภาคใต้นิยมออกเสียงสูง คำเหล่านี้
จึงนับว่าเป็นคำกล้ายเสียงจากเสียงสามัญเป็นเสียงจัดวา เช่น

กากา	>	กากลา	บินลา	>	บินหลา
------	---	-------	-------	---	--------

บุรง	>	บุหง	ปานัน	>	ปานัน
------	---	------	-------	---	-------

บุลัน	>	บุหลัน	บุง	>	บุหงา ฯลฯ
-------	---	--------	-----	---	-----------

วิธีการนำคำภาษาลາຍมาใช้ในภาษาไทย

การรับคำภาษาลາຍเข้ามาใช้ในภาษาไทยมี 3 วิธี ดังต่อไปนี้

1. รับมาโดยวิธีทับศัพท์ คำที่ยืมมาเป็นคำภาษาลາຍถือมากกว่าภาษาลາຍกลาง คำส่วนใหญ่จะยืมมาโดยวิธีปรับเสียงให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทย ซึ่งอาจจะมีการตัดเสียง เพิ่มเสียง เปลี่ยนแปลงเสียงบางเสียงหรือลากเข้าความต้องไปนี้

7.7 คำศัพท์ที่ใช้ทั่วไป เราจะแบ่งเป็นหมวดหมู่ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคำเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องใช้ สัตว์ และพืช ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

คำเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องใช้ ตัวอย่างเช่น

กง (เรือ) (kong)

กรง (นก) (kurong)

กระแซง (kejang)

กริช (keris)

กุญแจ (kunchi)

กุบ (ช้าง) (kop)

จะปึง (กระดับปึง) (chaping)

(ผ้า) ปะตีะ (batik)

บาติก (batik)

(ผ้า) มอเร (moiri)

ระหัด (rahat)

รำมะนา (ramena)

(ผ้า) สุจัน (suji)

(ผ้า) ใสร่อง (sarong)

คำที่ใช้เรียกชื่อสัตว์ ตัวอย่าง เช่น

กระ (karah)

กระจง (kanchil)

(นก) กระตัว (kakatua)

กะปะ (kapak)

(ปลา) กะพง (gabong)

กะรัง(karang)

กัลปังหา (kalam pangha)

(ปลา) กุเรา (kuraau)

(นก) จี้ตัง (kitang)

(นก) ต้อยติวิต (ketiwit)

(นก) โนรี (nuri)

(นก) บินหลา (binla)

พังพอน (bangbun)

อุรังอุตัง (orang utang)

คำที่เรียกชื่อพืช ตัวอย่างเช่น

กระฉุด (kerchut)	กระดังงา (kenanga)
(ดอก) กานดา (kela)	จำปาดะ(chempedak)
เตาเส้า (tembesua)	ทุเรียน (durian)
น้อยหน่า (nona)	เบญจกานี (manjakani)
(ตัน) มะหาด (mangas)	มังคุด (manggusta)
ลองกอง (langkong)	ลาสงสัด (langsat)
สลาก (salak)	สาคู (sagu)

● เรือกาลัง

คำเรียกชื่ออาหาร ตัวอย่าง เช่น

(ข้าว) บุหรี่ (kaburi)	บุตุ (budu)
(ขนม) สังขยา (serikaya)	อาชาด (achar)

คำศัพท์เบ็ดเตล็ด ตัวอย่างเช่น

กะจิดวิด (kechik)	(คง) กะพัน (kebal)
กำปัน (capal)	(เรือ) กอแหล่ (kolek)
เซปัก (sepak) = เซปักตะกร้อ	ตะเป็ะ (tabek)
บุหงารำไป (bunga rampai)	รองเงิง (ronggeng)
(ใจ) สลัด (salat)	ສລາຕັນ (selatan)
อุบะ (umbai)	

● รองเงิง

1.2 คำศัพท์ภาษาตามลายที่ใช้เป็นชื่อเฉพาะ ได้แก่ ชื่อสถานที่ในภาคใต้ เช่น ชื่อจังหวัด อำเภอ ตำบลและหมู่บ้าน ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังต่อไปนี้

1.2.1 ชื่อจังหวัด ในภาคใต้มีชื่อจังหวัดที่มาจากภาษาตามลาย ดังต่อไปนี้

ปัตตานี	มาจากการภาษาตามลายว่า เปปตานี (petani) = ชาวนา
ยะลา	มาจากการภาษาตามลายว่า ยะลา (jala) = แห, ตาข่าย คำนี้มีลายรับมาจากคำภาษาบาลีสันสกฤต
นราธิวาส	ชื่อจังหวัดแต่เดิมเรียกว่า กัวลาเมอนราวา (kuala menara) หมายถึงกระไฟที่ปักน้ำ (กัวลา = ปักน้ำ เมอนราวา = กระไฟ หรือโภ) ชาวบ้านเรียก “บังนรา” สมัยรัชกาลที่ 6 ได้เปลี่ยน “บังนรา” เป็นตัวจังหวัด แล้วตั้งชื่อตามภาษาบาลีสันสกฤตว่า “นราธิวาส” (นร + อธิวาส = นราธิวาส = ที่อยู่ของ คน, ที่อยู่ของประชาชน) ปัจจุบันนี้ บังนรา เป็นชื่อ ตำบลที่อยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส ²
สตูล	มาจากการภาษาตามลายว่า เชินตูล (sentul) = ต้นกระท้อน
สงขลา	นำจะมาจากการภาษาตามลายว่า “สิงคอร่า” (singgora) = ภูเขา (คงจะมากจากคำว่า “สิงห์” ในภาษาบาลีสันสกฤต)
ตรัง	มาจากการภาษาตามลายว่า “เตอรัง” (terang) = แสงอรุณรุ่ง

ภูเก็ต

มาจากคำภาษาอามลา喻ว่า “บูกิต” (bukit) = ภูเขา หรือ
เนินสูง บางท่านสันนิษฐานว่า นำจะมาจากภาษาทมิฬ
คำว่า ภูเก็ต = เมืองเก้า

1.2.2 ชื่ออำเภอ ภาคใต้มีชื่ออำเภอที่มาจากภาษาอามลา喻 ดังต่อไปนี้

(1) อำเภอในจังหวัดราษฎร์ฯ

ยะแวง (rangeh) = ตันน้ำ

สุไหงโกลก (sungai golok) = คลองหรือแม่น้ำที่คดไปเป็น
มาคล้ายกรีช (สุไหง=ลำคลองหรือแม่น้ำ โกลก=คด, กรีช)

สุไหงปาดี (sungai padi) = คลองข้าวเปลือก(ปาดี=ข้าวเปลือก)

(2) อำเภอในจังหวัดปัตตานี

ยะหิริ่ง (jaring) = ตาข่าย

ยะรัง (jarang) = นาน ๆ ครั้ง, หายาก

(3) อำเภอในจังหวัดยะลา

ยะหา (jaha) = ตันน้ำเหล็ก

เบตง (betong) = ชื่อตันน้ำขนาดใหญ่, ไม่ผิดตั้ง

บันนังสะตํา (bendang setar) = นามะปราง (บันนัง =
นา setar = มะปราง)

(4) อำเภอในจังหวัดตรัง

กันตัง (kantang) = ผั่งน้ำที่เป็นโคลน, ตลิ่งโคลน

(5) อำเภอในจังหวัดสงขลา

อะนะ (chanae) เพียงมาจาก chandang = ชื่อต้นไม้
เนื้อแข็งชนิดหนึ่ง

เทพา (tiba) = เมืองท่าที่ใช้อดเรือ, ชื่อ平原 (น้ำจืดชนิดหนึ่ง)

คล้ายปลาสวยงาม คำว่า “เทพา” ในไทยออกเสียงแบบกลาง

เข้าความ

1.2.3. ชื่อตำบล ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส มีชื่อตำบล ที่มาจากคำภาษาอามลา喻มากมาย เช่น

กรงปีนัง (karong penang) = กระสอบที่บรรจุมาก (ชื่อตำบล
ในอำเภอเมือง จังหวัดยะลา)

โกตากาฐ (kota baharu) ป้อมหรือวังใหม่ kota = ป้อม, วัง

baharu = ใหม่ (ชื่อตำบลในอำเภอรามันห์ จังหวัดยะลา)

ตาเนาะบูเต็ะ (tanah puteh) = ดินขาว tanah = ดิน puteh
= สีขาว (ชื่อตำบลในอำเภอบันนังสะตํา จังหวัดสตูล)

ตาเนาะแมเราะ (tanah merah) = ดินแดง tanah = ดิน merah
= สีแดง (ชื่อตำบลในอำเภอบันนังสะตํา จังหวัดยะลา)

บางตะ瓜 (tawar) = บางน้ำจืด (ชื่อตำบลในอำเภอหนองจอก
จังหวัดปัตตานี)

รูสัมภ์แลน (rusembelan) = ตันสน ๙ ตัน ru = ตัน sembelan

= ๙ (ชื่อตำบลในอำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี)

ตันหยงมัสด (tanjong mas) = แหลมทอง, ดอนพิกุลทอง (ชื่อตำบลในอำเภอระแหง จังหวัดนราธิวาส)

ดุซอยอ (dusong yor) = สวนมะพร้าว dusong = สวน yor = มะพร้าว (ชื่อตำบลในอำเภอระแหง จังหวัดนราธิวาส)

1.2.4. ชื่อหมู่บ้าน ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส มีชื่อหมู่บ้านที่มาจากการคำภาษาอลายามาภัยมากมาย เช่นกัน³

(1) หมู่บ้านที่ตั้งอยู่ในที่ลุ่มริมน้ำ มักจะเรียกชื่อตามลักษณะที่ตั้งดังนี้

1) สุไหง หมายถึง ลำคลองหรือแม่น้ำ เช่น บ้านสุไหงกลอก = คลองคด บ้านสุไหงปาตี = คลองข้าวเปลือก

2) ตะโภะ หมายถึง อ่าว เช่น บ้านตะโภะเปร็ = อ่าวปูน บ้านตะโภะนิบง = อ่าวตันเหลาจะโอน

3) ลูไบะ หมายถึง หนองน้ำ, บึง เช่น บ้านลูไบะกาเยาะ = บึงช้าง บ้านลูไบะเตี้ย = บึงทุเรียน

4) กากแล หมายถึง ท่า�้า เช่น บ้านกากแลกูโน = ท่าป่าช้า บ้านกากแลบือชา = ท่าใหญ่

5) เจาะหรือจาเราะ หมายถึง ลำธารไกลันนีเข้า เช่น บ้านเจาะกือແຍ = ลำธารตันหว้า บ้านเจาะປາแน = ลำธารตันเตย บ้านจาเราะบองอ = ลำธารตันตะแบก

6) บุล่าหรือบุล่า หมายถึง เกาะ เช่น บ้านบุลากง = เกาะมั่ง บ้านบุล่ามาวอ = เกาะชนี บ้านบุล่าลานี = เกาะตะพับน้ำ

(2) หมู่บ้านที่ตั้งอยู่ที่ดอน มักเรียกตามลักษณะที่ตั้ง ดังนี้

1) จือแรหรือoba โน หมายถึง เนินสูง ไทยใช้ ควน หรือ โคก เช่น บ้านจือแรตันหยง = โคกพิกุล จือแรนิบง = โคกตันเนียง

2) ปาดัง หมายถึง ทุ่งนา เช่น บ้านปาดังยอ = ทุ่งมะพร้าว บ้านปาดังบองอ = ทุ่งตะแบก บ้านปาดังปาลัส = ทุ่งกะพ้อ บ้านปาดังเบชาร์ = ทุ่งใหญ่

3) มะนังหรือบันดัง หมายถึง นาข้าว เช่น บ้านมะนังดาลำ = นาลีก บ้านมะนังยง = ปลายนา

4) ดุซง หมายถึง สวน เช่น บ้านดุซงยอ = สวนมะพร้าว บ้านดุซงปีแน = สวนมาก

5) บุเก็ะ หมายถึง ภูเขา เช่น บ้านบุเก็ตตา = ภูเขาตันตาล บ้านบุเก็ตตาลัส = ภูเขากระพ้อ

2. รับมาโดยการแปลศัพท์ การรับมาโดยวิธีนี้มีอยู่จำนวนน้อย ซึ่งคำเหล่านี้อาจจะเป็นคำที่คิดขึ้นโดยไม่ได้แปลมาจากศัพท์มลายูเกิดขึ้นศิลปกิจพิสันธ์^๔ กล่าวถึงคำที่แปลศัพท์มาใช้ มีดังต่อไปนี้

ลูกเงาะ มาจาก รัมบุตัน (rambutan) = ลูกไม้ที่มีเม็ด rambu = ผึ้นหัว tan,hutan = คนป่า รวมความว่า “ลูกไม้แห่งคนป่า” คนใต้เรียก “ลูกผึ้นเงาะ” ปัจจุบันก่อต้นเป็น “เงาะ”

ชานุนหนัง มาจาก นังกา เบอูลัง (nangka belulang) nangka = ลูกชัน belulang = หนังสัตว์แห้ง

ข้าวยำ มาจาก นาซี เกอราบู (nasi kerabu) nasi = ข้าวสุก kerabu = ยำ นกช้มวิน มาจาก บุรงกุณิต (burong kunyit) burong = นก kunyit = ช้มวิน

ข้าวหนัก มาจาก ปาดี เบอรัต (padi berat) เป็นพันธุ์ข้าวที่ออกกว้างช้า padi = ข้าวเปลือก berat = หนัก

ข้าวเบา มาจาก ปาดี ริงัน (padi ringan) เป็นพันธุ์ข้าวที่ออกกว้างเร็ว padi = ข้าวเปลือก ringan = เบากว่า

ยังมีผู้ที่ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับคำมลายูมา โดยการแปลศัพท์ ก็คือ นิธิ เอียวศรีวงศ์, สุจิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ และประมูล อุทัยพันธุ์ ได้กล่าวว่า “มีคำจำนวนไม่น้อยซึ่งเป็นคำประสมที่ต่างฝ่ายต่างสร้างขึ้น แล้วแบ่งความได้ดังนี้ (คำต่อคำ) อันแสดงว่า มีวัฒนธรรมสืบเนื่องกันเกี่ยวกับคำเหล่านี้โดยตรง” เช่น

ดอกไม้เงินดอกไม้ทอง (เครื่องบรรณาการที่รัชชุมเป็นเมืองขึ้นในแหลมมลายู ส่งให้ไทยสมัยก่อน) มลายูใช้ bunga perek bunga emas (bunga = ดอกไม้ perek = เงิน emas = ทอง)

หม้อข้าวหม้อแกงลิง มลายูใช้ periok kera (periok = หม้อหุงข้าว kera = ลิง) ลูกยก (บุตรบุญธรรม) มลายูใช้ anak angkat (anak = ลูก angkat = ยก) แม่ยก (แม่บุญธรรม) มลายูใช้ emak angkat พ่อยก (พ่อบุญธรรม) มลายูใช้ bapa angkat

3. รับมาโดยเปลี่ยนแปลงความหมายของศัพท์ คำมลายูที่รับมานอกจากมีการเปลี่ยนแปลงเสียงแล้ว ยังมีการเปลี่ยนแปลงความหมาย ดังต่อไปนี้

3.1 ความหมายกว้างออก ตัวอย่างเช่น

ระหัด มลายู หมายถึง ใบปันด้าย ไทยนำมาใช้หมายถึงเครื่องวิดน้ำ และยังหมายถึง เครื่องปันด้าย

สถาตัน มลายู หมายถึง ลมใต้ ไทยนำมาใช้หมายถึง ลมที่พัดจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และยังหมายถึง พายุใหญ่

3.2 ความหมายแคบเข้า ตัวอย่างเช่น

อักษร เชบุ มลายู หมายถึง เจ็บปวดทั่วๆไป ไทยนำมาใช้หมายถึงเฉพาะกรณีพิษกำเริบเนื่องจากแผล

กฎ มาตรฐานถึง ยอดกรมน หลังคา ไทยนำมาใช้มีความ
หมายเฉพาะบูบนหลังคา

3.3 ความหมายย้ายที่ ตัวอย่างเช่น

ระยะ มาตรฐานวิธีลงไทยให้ตายโดยใช้ก้อนหินขวางหรือทุ่ม ไทย
นำมาใช้ หมายถึง ชั่วช้า เลวทราม และใช้เป็นคำค่า

สำมะนา มาตรฐานใช้เป็นคำกล่าวสรุเสริญพร้อมกับตีกลองสำมะนา
ไปด้วย ไทยนำมาใช้หมายถึง กลองชนิดหนึ่ง

ม้าย่อง มาตรฐานเพลงที่ใช้เล่นในละครประเพทหนึ่ง ไทยใช้
เป็นทำนองเพลงไทยเดิมทำนองหนึ่ง

สัลัด มาตรฐานถึง ช่องแคบ (ช่องแคบมะละกา) มักจะมีใจ
คอยดักปลัน คำว่า “สัลัด” จึงนำมาใช้ว่าเป็นใจที่ปลันทางน่านน้ำ

วิธีการรับคำภาษามาลัยมาใช้ในภาษาไทยดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ จะเห็นว่า
ทำให้มีอิทธิพลต่อภาษาไทยหลายประการ ดังจะกล่าวในหัวข้อต่อไป

อิทธิพลคำมีภาระมาลัยที่มีต่อภาษาไทย

ไทยได้ติดต่อสัมพันธ์กับมาลัยทั้งทางด้านประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ ทำให้
ไทยได้รับคำภาษามาลัยมาใช้มากมาย ดังนั้น ภาษามาลัยจึงมีอิทธิพลต่อภาษาไทย
ดังต่อไปนี้

1. อิทธิพลต่อวงศัพท์

การยึดภาษามาลัยมาใช้ในภาษา มีอิทธิพลต่อวงศัพท์ ดังนี้

1.1 ทำให้มีคำเพิ่มขึ้นในภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ชื่อสัตว์ เช่น กระ (เต่าทะเล) นกกระดัว งูกระป๋า ปลากระวัง ปลา
กระพง ปลากระเพรา พังพอน อุรังอุตัง

ชื่อพืช เช่น เสือกระดูด ดอกกระดังงา ดอกกากแล ดอกกะหนัน
ต้นคำสา ต้นสะลະ ต้นมะหาด น้อยหน่า ทุเรียน ลาสงสาด

ลพบุรี สาคร

ชื่อเครื่องมือเครื่องใช้ เช่น กรีช กระ江北ปีง ผ้าปะเตี๊ยะ ผ้าไสรัง
ผ้าไมรี อุบะ ระหัด กฎหมาย

ชื่ออาหาร เช่น ข้าวบุหรี่ ขันมังสวิรัตน์ อาจاد

1.2 ทำให้มีคำใหม่ๆ ซึ่งเป็นการสะกดไว้ในการเลือกสรรใช้ถ้อยคำ
เพื่อใช้แต่งคำประพันธ์ เช่น

บุหลัน	คำไวพจน์ของ	ดวงเดือน
บุหรง	คำไวพจน์ของ	นาง
บุหงา	คำไวพจน์ของ	ดอกไม้

2. อิทธิพลต่อการสร้างคำในภาษา

ในภาษาไทย นอกจากมีคำประสมซึ่งเกิดขึ้นจากคำมูลประสมกับคำมูล
ที่เป็นภาษาไทยแล้ว เรายังนำคำภาษามาลัยมาประสมกับคำภาษาไทยและภาษาอื่นๆ
บ้าง ดังนี้

2.1 นำคำภาษาມลายูประสมกับคำภาษาไทย เช่น

ลองกอง + น้ำ = ลองกองน้ำ (ชื่อของกองชนิดหนึ่ง)

น้อยหน่า + หนัง = น้อยหนาหนัง (ชื่อน้อยหนานิดหนึ่ง)

กะปะ + ไฟ = กะปะไฟ (งูชนิดหนึ่ง)

2.2 นำคำภาษาມลายูมาประสมกับคำภาษาอื่น เช่น

ทุเรียน + พันธุ์ = ทุเรียนพันธุ์ (พันธุ์เป็นภาษาบาลีสั้นสกัด)

ใจ + สด = ใจสด (ใจ เป็นภาษาบาลีสั้นสกัด)

3. อิทธิพลต่อการตั้งชื่อสถานที่และชื่อเฉพาะอื่นๆ ดังต่อไปนี้

ชื่อจังหวัด เช่นสงขลา ยะลา ปัตตานี ศรีสะเกษ

ชื่ออำเภอ เช่น เพชร รามัน เทพฯ จันทบุรี

ชื่อตำบล เช่น โภตนาวา ป่าดังเบชาร์ ตันหยมัส ฯลฯ

ชื่อนครบ้าน เช่นบ้านสุไหงโกลก บ้านสุไหงปาดี บ้านปราการ ฯลฯ

ชื่อแม่น้ำ เช่น แม่น้ำตาด

คำว่า “ดานี” นอกจากจะให้เป็นชื่อสถานที่แล้ว ยังใช้เป็นชื่อเฉพาะของสิ่งต่างๆ ดังที่ ประพันธ์ เรื่องรณรงค์ ° กล่าวไว้พอสรุปได้ดังนี้

ปืนพญาตานี ปัจจุบันอยู่หน้ากระทรวงกลาโหมสร้างโดย “รายาอีเยา”

ซึ่งเป็นภาษาผู้หันมุสลิมคงค์แรกตรงกับสมัยพระนราภิมาภาราช

น้ำมันตานี ปรากฏในเสภาขุนช้างขุนแผน ตอนพลายงามกำบังตนเข้าห้องนางศรีมาลาดังนี้

“เครื่องนาคเครื่องทองสองสำรับ

เรียงลำดับวางไว้เป็นที่ที่

ให้ผึ้งแป้งรำน้ำมันตานี

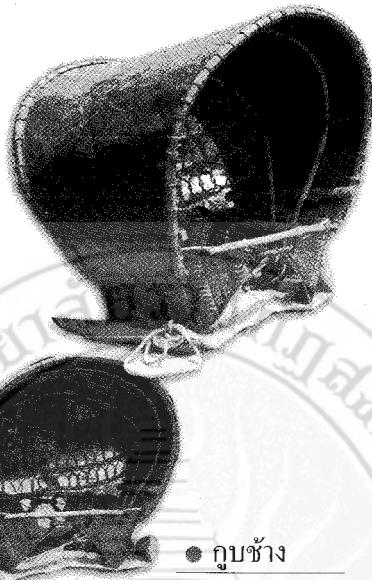
ใต้หัวเรียงไว้เคียงเคียงกัน”

ถนนตานี ชื่อถนนสายหนึ่งอยู่ใกล้ถนนรามบุตรีและถนนข้าวสาร บางลำภู กรุงเทพฯ สาเหตุที่ชื่อนี้ เพราะมีชาวปัตตานี ไปอยู่ต่างบริเวณนี้มาก

กล้วยตานี ชื่อกล้วยชนิดหนึ่งที่ไปจากเมืองปัตตานี ชาวปักษ์ใต้เรียกว่า “กล้วยพังลา”

พร้ายนางตานี ผีที่ลิงอยู่ที่กล้วยตานี ซึ่งจำแลงร่างเป็นสาวสวย เรียก กันว่า ผีนางตานี หรือ พร้ายนางตานี เรื่องนี้เป็นความเชื่อของชาวบ้าน จึงทำให้ชาวบ้านไม่กล้าปลูกต้นกล้วยตานีไว้ใกล้บ้านเรือน

อิทธิพลของภาษาไทยที่มีต่อภาษาມลายูมีอยู่บ้าง มลายูรับคำภาษาไทยไปใช้ เพราะนอกจากไทยและมลายูมีพรมแดนติดต่อกันแล้ว ประชาชนของทั้ง 2 ประเทศเปรียบเหมือนสักันเป็นประจำ อีกประการหนึ่ง ไทยพุทธและไทยมุสลิมต่างก็อยู่ในท้องที่เดียวกัน ต่างฝ่ายต่างยึดภาษาตัวเองได้สะดวก

● กุนช้าง

ตัวอย่าง เช่น คำว่า วัด (wat) เทียน (dian) ร่อง (rong) เป็นต้น
นอกจากรากภาษาไทยแล้ว ยังมีคำภาษาอื่น ๆ เข้าไปปะปนในภาษาสามัญ เช่น
ภาษาสันสกฤต อังกฤษ เมือง ทมิฬ เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้
ตัวอย่างคำยืม ภาษาสันสกฤต เช่น

คำภาษาสันสกฤต	คำภาษาสามัญ	ความหมาย
กปala (kapala)	kepala (เกอลากป่า)	ศีรษะ
คชา (gaja)	gajah (加象)	ช้าง
โถเช (dosa)	dosa (โดซ)	บาป
นคร (nagara)	negeri (เนอโรโคราเรี่ย)	เมือง
นรก (naraka)	neraga (เนอระระกา)	นรก
ภาษา (bhāṣa)	bahasa (ภาษา)	ภาษา

ฯลฯ

ตัวอย่างคำยืมภาษาอังกฤษ เช่น

คำภาษาอังกฤษ	คำภาษาสามัญ	ความหมาย
doctor	doktor (డोક्टर)	แพทย์
taxi	teksi (เตกซี่)	รถแท็กซี่
police	polis (โพลิส)	ตำรวจ
school	sekolah (เซโคลโก-ละ)	โรงเรียน
university	universiti (ยูนิเวอร์ซิตี้)	มหาวิทยาลัย
minute	minit (มินิต)	นาที
motorcycle	mutisika(มูติซิกา)	รถจักรยานยนต์

ฯลฯ

ตัวอย่างคำยืมภาษาอาหรับ เช่น

คำภาษาอาหรับ	ภาษาไทย	ความหมาย
darurat	darurat (ดารูรัต)	สภาวะวิถีด
hakim	hakim (ฮาคิม)	ผู้พิพากษา
rakyat	rakyat (ระยัด)	ประชาชน
salim	zalim (ชาลิม)	ทารุณ

ตัวอย่างคำยืมภาษาเขมร เช่น

ภาษาเขมร	ภาษาไทย	ความหมาย
ក្រោប់	កីឡា	កាយ
កំបង	កំបង	អ្នកបាន
សក់	ទីកន្លែង	តក់

ตัวอย่างคำยืมภาษาอินเดีย เช่น

ภาษาอินเดีย	ภาษาไทย	ความหมาย
ଓଡ଼ିଆ	ଓଡ଼ିଆ	খনমচିନିଦନେ
କାର୍ଯ୍ୟ	କାର୍ଯ୍ୟ	ଫଙ୍ଗନିଦନେ

ตัวอย่างคำยืมภาษาทมิฬ เช่น

ภาษาทมิฬ	ภาษาไทย	ความหมาย
ாப்ம்	ாப்ம்	ஹந்தவயபு
மனிக்ம	மனிக்ம	ເபூர்ப்ளபூ
நிலம்	நிலம்	நில

ตัวอย่างคำภาษาจีน เช่น

ภาษาจีน	ภาษาไทย	ความหมาย
หลี่จี	ลิชี (lichi)	ลิ้นจี
เตี้	เต้ (teh)	ชา
กุยช่าย	กุชา (kucha)	ผักกุยช่าย

คำภาษาไทยที่มีเสียงและความหมายใกล้เคียงกัน

ในภาษาไทยมีคำอยู่จำนวนหนึ่งที่มีเสียงและความหมายใกล้เคียงหรือเหมือนกันกับภาษาไทย ทั้งนี้เนื่องจากชนชาติไทยและมลายูติดต่อสัมพันธ์มาช้านาน จึงยกที่จะตัดสินว่า เป็นคำที่ครุยมีโครงสร้างคล้ายกันโดยบังเอิญก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำไทย	คำภาษาไทย	คำไทย	คำภาษาไทย	คำไทย	คำภาษาไทย
กำนัน	kamnan	จีงจก	chichak	พ่อมด	bomor
ฆ้อง	gong	จีงหรีด	chirid	อีแร้ง	erang
งง	bingong	ตุ๊กแก	tok keh	กระเงิน	ketol

ขยับ(ตา) kenyip	เบาะ bok	สาหร่าย serai
ดู aku	ท่านบ tandop	สะพาย sabai
ฯลฯ		

คำอีมภาษาลາຍที่เข้ามาใช้ในภาษาลินได้

นอกเหนือจากคำอีมภาษาลາຍที่ใช้ในชีวิตประจำวันในภาษาไทย มาตรฐานดังได้กล่าวมาแล้วนั้น ภาษาลາຍยังได้เข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาลินได้ ดัง จะเห็นจากการที่เรารับคำภาษาลາຍมาใช้มากมายในภาษาลินได้ ซึ่งในที่นี้จะแบ่ง เป็นหมวดหมู่ ดังต่อไปนี้

คำเรียกเครื่องญาติและคำแห่ง

ปะ (พ่อ)	มะ(แม่)	โต๊ะ (คำเรียกผู้อาวุโส)
วัว (ป้า, ลุง)	กະ (พี่สาว)	บัง (พี่ชาย)
อาava (คำนำหน้าชื่อผู้ชาย)	แมะ (หญิงสาวชาวมุสลิม)	โต๊ะอิหัมม (หัวหน้า)
โต๊ะยี(ยักษ์)	อัลเลาะห์(พระเจ้า)	โตยัน (พระเจ้า)

คำเรียกอาหาร

จึงจัง (ปลาตัวเล็กหมัก)	บูดู (น้ำจากปลาหมัก)
ஸະລະມໍນ້ນ (มัลມິນ)	ໂຮຕີ (ขนมทำด้วยแป้งสาลีหมัก)
ມະຕະປະ (ໂຣຕີໄສແກງ)	ສະເຕີ (เนื้อย่างกินกับแกงและօາຈາດ)
ປັດ (ข้าวเหนียวห่อใบมะพร้าว)	ລາ (ขนมเป็นเส้นเล็กทานเป็นตาข่าย)
ອາຈາດ (แตงกวาดคง)	ກອປີ (กาไฟ)

คำเรียกเครื่องใช้

ກັດ (awanเล็กใช้จับปลา)	ກູ່ຫືນ (กระสอบป่าน)
ກອຕະ (ໂລງຄພ)	ກຸວະອ່ານ (พระคัมภีร์ศาสนาอิสลาม)
ປຶ້ງ (ກະຈັບປຶ້ງ)	ຕິ່ທາມ (ภาชนะตักน้ำจากบ่อ)
ໂສຮ່ວງ (ຝ້າໂສຮ່ວງ)	ບັນ (ຝ້າໂພກຫັ້ງຜູ້ຊາຍ)
ປະເຕະ (ຝ້າຝຸ່ງຜູ້ໜົງ)	ລ້າກົ່ງ (ຊຸດທີ່ຜູ້ໜົງມູສລິມສົມໃນພິຮີ ລະໝາດ)

ກົງ (ຫຼືຄຽງເວືອ)

ກົງ (ຫຼືຄຽງເວືອ)	ກົງ (ຫຼືຄຽງເວືອ)
ກົມ (ເກົ່າກົມ)	ກົມ (ເກົ່າກົມ)
ກົມ (ຫຼືກົມ)	ກົມ (ຫຼືກົມ)
ກົມ (ຫຼືກົມ)	ກົມ (ຫຼືກົມ)
ກົມ (ຫຼືກົມ)	ກົມ (ຫຼືກົມ)

คำที่เกี่ยวกับพิธีกรรม

ຮອມດອນ (เดือนถือศีลอดของอิสลาม)	รายอ (วันทำบุญหลังถือศีลอด)
ປອນເນາ (โรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม)	ປອຂອ (การถือศีลอด)
ກຸໂບ (ທີ່ຝັກປົກ, ປັ້ນ້າ)	ສຸ່ນັດ (การขอวัด)
ຕະບະ (ວັນທີຫັດດີ)	ໜ້າຍຍອມຕົວປິ່ນມູສລິມ
ເໜີຍດ (ຕັ້ງໃຈອຸທິດສ່ວນກຸສລິໃໝ່ຜູ້ຕາຍ)	ຢ້າວິມ (ບາປ, คำสาบสาน)
ໜັກກະ (ເມືອງເມກະ)	ໜູໂປະ (ລະໝາດໃນເວລາຍ່າງ່າງ)
ຄູອາ (ສົວດມນົດ)	ລະໝາດ (ພິອກຮອມຍ່າງ່າງໃນຄະນາອີສລາມ)

คำเรียกชื่อสัตว์

บินหลา (นกกาเงน)	บองหลา (งุจ่อง)
หลุมพุก (ปลาชนิดหนึ่ง)	ປະ (ງຸກະປະ)
ชี้ตัง (ปลาชนิดหนึ่ง)	ມອຫຍາ (ปลานำ้เค็มคล้ายปลาบีก)
มูสัง (ชะมด)	ມື່ຫລັ້ງ (ปลาดุกทะເລ)

คำเรียกชื่อพืช

ละไม (ลูกคล้ายมะไฟแต่มีเส้นเลือง)	ລາງສາດ (ລາງສາດ)
หลุ่มหมา (อินทผลัม)	ສະຫວາ (ລະມຸດ)
(หัว)คลือก (มะม่วงหิมพานต์)	ກະແຕແຮງ (ມະມ່ວງທີມພານຕີ)
กาหยู (มะມ່ວງທີມພານຕີ)	ໝາມຟູ້ (ຜລົມັງ)
ຢ່າໜັດ (สับປະຮັດ)	ລຶ້ງປິ້ງ (ຜລົມື້ນິດໜຶ່ງ)
ຢ່າໜູ້ (ໝາມຟູ້)	(ລູກ)ໜີ້ (ຜລົມື້ນິດໜຶ່ງ)
หลุมพີ (ผลกระทบแบบเบรี่ຍາ)	ມັງຄຸດ (ມັງຄຸດ)
ຖຸເຮັຍນ (ຖຸເຮັຍນ)	ລອອກອອງ (ລອອກອອງ)
ລຸກູ (ຜລົມລົບອອງກອງແຕ່ມີເມັດໃນໃນກູ)	ຕົງ (ໄຟຕົງ)
ຈຸດ (ເຟີ້ທີ່ໃຊ້ສານເສື່ອ)	ມົງ (ໜ້າໂພດ)

คำศัพท์เบ็ดเตล็ด

อัลลอ (คำอุทาน)	ຫຼຸດ (ໂຄລນດມ)
ใหලະ (ออกไฟล่องปลาวในน้ำตื้น)	ໄພຣະ (ທີ່ລູ່ມຳນຳຂັງຕລອດປີ)
พราก (ກະລາມະພຽງ)	ສາ (ຮູ້ສຶກ)
ราชາ (มาก)	ລາດ້າ (ບໍ່ຈີ້)
ໄມ້ຍາ (ຢູ່ຢູ່)	ໃຈ (ຍັນດີທີ່ແກ່ວິໄວ້ຕົນໄມ້ກັນຂໍໂມຍ)
គຸນ (เนินเขา)	ໄລ (ຫັກຫ້າ)
ຫັນຫີ (ສັບມາກັນ)	ປິງ (ຝຶນນາ)

การยึดภาษาอักษรเข้ามาใช้ในภาษาไทย แม้จะนำเข้ามาใช้ในภาษามีจำนวนน้อยกว่าภาษาบาลี สันสกฤต เขมร อังกฤษ จีน ก็ตาม แต่ก็ยังแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลแห่งความสัมพันธ์ในด้านต่างๆ ระหว่างชนชาติทั้งสอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษาถิ่นได้ซึ่งได้รับอิทธิพลของการยึดคำมากกว่าในภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งนี้ เพราะประชาชนของทั้งสองชาติมีความสัมพันธ์ด้านเชื้อชาติตลอดจน ขนาดรวมเนียมประเพณี และวัฒนธรรม กันมาก ทั้งไทยพุทธและไทยมุสลิมต่าง ก็อาศัยอยู่ในท้องที่เดียวกันในจังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ทำให้มีการยึดภาษาซึ่งกัน และกันไปใช้ในภาษา ภาษาทั้งสองมีลักษณะทั้งที่แตกต่างกันและคล้ายคลึงกัน โดยทั่วไปไทยนำคำภาษาเมลาญเข้าไปใช้โดยวิธีทับศัพท์ แต่มีการตัดเปล่งเสียงของคำให้เข้ากับภาษาของตน คำศัพท์ที่นำมาใช้มีทั้งศัพท์ที่ใช้ทั่วไป ๆ ในชีวิตประจำวัน และชื่อเฉพาะ อันเป็นชื่อจังหวัด อำเภอ ตำบล และหมู่บ้านในจังหวัดภาคใต้ตอนล่างของไทย อย่างไรก็ตาม มีคำอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งมีเสียงและความหมายของคำเหมือนหรือใกล้เคียงกับคำไทย ซึ่งคำเหล่านี้ยกที่จะตัดสินได้ว่าเป็นคำยืมโครงกันแล้ว หรืออาจจะพ้องเสียงกันโดยบังเอิญ คำเหล่านี้ ในพจนานุกรมไม่ได้ระบุที่มาของคำ จึงเป็นเรื่องจะต้องศึกษากันต่อไป

เชิงอรรถ

รัตติยา สาและ. ภาษาเมลาญกับความเป็นมาตรฐานของระบบการสะกดและการออกเสียง. สงขลา : มหาวิทยาลัยคริสตจักรวิโรฒ 2535 , หน้าคำนำ

¹ ประพันธ์ เรืองณรงค์. บุ נהงปัตตานี คติชนไทยมุสลิมชายแดนภาคใต้. กรุงเทพฯ 2540 , หน้า 187

² เรื่องเดียวกัน , หน้า 191-194

“ขุนศิลปภิจิพิสันห์. “นิรุกติศาสตร์ : ภาษาเมลาญ” ใน คำบรรยายภาษาไทย ขั้นสูง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุฑากา 2511 , หน้า 689-690

³ นิธิ เอียวศรีวงศ์, สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์และประนุด อุทัยพันธุ์ “ชวา-มาlaysu : ผู้คนและวัฒนธรรมในภาคใต้” ใน สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้. กรุงเทพฯ : ออมรินทร์การพิมพ์ 2529 , หน้า 928

“ประพันธ์ เรืองณรงค์. บุ נהงปัตตานี คติชนไทยมุสลิมชายแดนภาคใต้. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยคริสตจักรวิโรฒ 2540 , หน้า 41-43

⁴ สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช. 2516 , หน้า 49-50

บรรณานุกรม

ขุนศิลปกิจพิสันธ์. “นิรุกดิศาตร์ : ภาษาฯลฯ” ใน คำบรรยายภาษาไทยขั้นสูง.
กรุงเทพฯ โรงพิมพ์ครุสภาก, 2511

ทิพย์อุบล ดาบสุวรรณ. ประวัติศาสตร์เชียงตะวันออกเฉียงใต้ 2. กรุงเทพฯ : คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ม.ป.ป.

ธรรมดักก์ อายุรัตนนະ. ไทยในมาเลเซีย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ การศาสนา, 2527

นิช เอียดหร่วงศ์, สุกิวงศ์ พงศ์เพบูลย์และประมูด อุทัยพันธุ์. “ชวา-猛烈 : ผู้คนและ
วัฒนธรรมภาคใต้” ใน สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้. กรุงเทพฯ : ออมรินทร์การพิมพ์,
2529

ประพนธ์ เรืองนรงค์. บุหงาปีตตามี คติชนไทยมุสลิมชายแดนภาคใต้. กรุงเทพฯ :
มติชน, 2540

ประสิทธิ์ น. บุญปั้มภร. ภาษาฯลฯในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครุภัณฑ์เกษตร,
2526. (อัดสำเนา)

รัชนิกร บุญ-หลง. เอกซิตระวันออกเฉียงใต้. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬา-
ลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537

รัตติยา สาและ ภาษาฯลฯกับความเป็นมาตรฐานของระบบการสะกดและการออกเสียง.
สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2535

สมัย วิถีรุ่งใจน. คำยืมภาษาฯลฯในจังหวัดสงขลา. สงขลา : วิทยาลัยครุสูสงขลา,
2529

สุกิวงศ์ พงศ์เพบูลย์. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพาณิช,
2516